

ת"פ 57386/07/13 - מדינת ישראל נגד מ' ג'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 57386-07-13 מדינת ישראל נ' ג'

בפני	כב' השופט עידו דרואן
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד אסולין
	נגד
	מ' ג'
הנאשמת	ע"י ב"כ עו"ד פינקלמן-ניסן

גזר דין

במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמה עונשית, הודתה הנאשמת והורשעה ביום 11.12.13 בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הנאשמת הופנתה לשירות המבחן והוגשו בעניינה שלושה תסקירים.

מהלך האירועים ומעשי הנאשמת:

1. מהלך האירועים נלמד מעובדותיו של כתב האישום המתוקן ומדו"ח צפייה במצלמת אבטחה (נע/2).
2. בתאריך 21.7.13 סמוך לשעה 04:30 שהו המתלוננת ש' ב' והנאשמת, שלא היתה ביניהן היכרות מוקדמת, במועדון בבת-ים. בין השתיים, שהיו בעליל בגילופין, התגלע ויכוח שגלש לאלימות שכללה דחיפות הדדיות, ולנאשמת נגרמו שריטות בפניה ובצווארה (נע/1).
3. לאחר שנוכחים במקום הפרידו בין השתיים, ביקשה הנאשמת מהמתלוננת לשוחח עמה על שפת הים, בקרבה למועדון. בהיותן שם, דקרה הנאשמת את המתלוננת באמצעות בקבוק שבור בידה השמאלית ובגבה.
4. הנאשמת גרמה למתלוננת לחתכים באמה ובכף היד השמאלית שהצריכו ניתוח לתפירת גידים שנחתכו ותפירת החתכים, וכן חתך בשכמה השמאלית שהצריך תפירה (תע/2). בעקבות הניתוח נדרשה המתלוננת לחופשת מחלה של שלושה שבועות והופנתה לפיזיותרפיה (תע/1).

נסיבות העבירה - מתחם העונש ההולם:

1. העבירה של פציעה כשהעברין מזוין בנשק נושא נשק קר באה להגן על שלמות הגוף והבריאות. העונש

הצמוד לעבירה זו כפול מהעונש הצמוד לעבירת הפציעה "סתם", וממחיש את ההבדל שבין פציעה כשהעבריין אינו חמוש ופוטנציאל הנזק מוגבל, לבין פציעה באמצעות נשק קר או חם, שאזי פוטנציאל הנזק הוא חמור ביותר.

2. במקרה דנן נגרם למתלוננת נזק חמור מאוד. מילים לא יתארו כהלכה את הנראה בתצלומים - אורך פצעי החתכים ועומקם וצלילות התפירה, וגם לפי התעודות הרפואיות לא מוצה עדיין הנזק כולו. המתלוננת העידה שהפציעה פגעה ביכולת השתכרותה והיא מתקשה לפרנס את עצמה ואת שתי בנותיה. המוסד לביטוח לאומי הכיר בנכותה הזמנית והתהליך הביורוקרטי עדיין ממשיך. על המתלוננת לעבור ניתוח נוסף שהיא חוששת לבצע. בנוסף, המתלוננת נושאת טראומה נפשית מהאירוע ומתוצאותיו.
3. ועד-כמה שהנזק הקונקרטי חמור הוא, הנזק הפוטנציאלי יכול להיות חמור עוד-יותר, ועד פגיעה בנפש ממש.
4. מעשיה של הנאשמת היו מתוכננים: היא הזמינה את המתלוננת לשיחה במרחק-מה מנוכחים אחרים ושלפה לפתע את שבר הבקבוק שנשאה בכוונה לפגוע חמורות במתלוננת. גם כשברחה המתלוננת המשיכה הנאשמת לפצוע אותה, כפי שמעידים הפצע בגבה ודברי המתלוננת.
5. לעובדת היותה של הנאשמת בגילופין בעת מעשה אין כל השפעה ממתנת על חומרת המעשה. לא-פעם מזדווגים להם יחד אלכוהול ו אלימות, ועימם גם יצירת המשותף, כלי המשחית הנפוץ, הבקבוק השבור שפגיעתו הרסנית ואף קטלנית. תהא זו סתירה מהותית למסר הראוי, וגם להנחיית הפסיקה, אם יוכר השימוש באלכוהול כנסיבה מקילה במקרי אלימות חמורה.
6. אין לתת משקל ממשי גם לחילופי הדחיפות בין המתלוננת לנאשמת קודם לאירוע הפציעה גופו: בין אלו לבין הפציעה חלף זמן, שהנאשמת לא ניצלה אותו לקירור דעתה, אלא להתחמשות בבקבוק השבור, בתכנון הפגיעה ובטמינת הפח למתלוננת. הסיבה שהביאה את הנאשמת למעשה היתה אפוא סיבה סתמית של כעס, דחף ותו-לא.
7. מדיניות הענישה במקרים כגון אלו, הרבים למרבה הצער, זכתה לאחרונה להבהרה ולגיבוש בפסק-דין מקיף ברע"פ 5655/13 **עמרם נ' מ.י.** (2014), שגם בו נדונה תקיפה באמצעות שבר בקבוק. בית המשפט העליון לא הסתפק בדחייה לקונית של בקשת רשות הערעור, אלא פרש בהרחבה משנה ברורה של שיקולי ענישה רלוונטיים ואת הדרך לקביעתו של מתחם העונש ההולם. בית המשפט פסק כי עבודות שירות אינן הולמות מקרים מסוג זה, לאחר סקירת פסיקה, ועל-אף קיומם של פסקי דין וגזרי דין שבהם נגזר עונש זה.
8. בהתאמה למדיניות הענישה הנוהגת, ולנוכח הנסיבות החמורות של המעשה, ייקבע מתחם עונשי הולם בין תשעה ל-24 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

נסיבות אישיות ושיקולי שיקום:

1. כאמור לעיל, הוגשו בעניינה של הנאשמת שלושה תסקירים, ממאי 2014 ועד ינואר 2015, ומהם נשאבו

הנתונים שיובאו להלן, התואמים לדברים שעלו בעדותו של עד ההגנה לעונש ולדברי הנאשמת בתום הטיעונים לעונש.

2. הנאשמת ילידת 1987, כבת 28, רווקה המתגוררת בגפה. הנאשמת נטולת תמיכה משפחתית מגיל צעיר, גם בארץ הולדתה וגם בישראל. לאחר עלייתה ארצה שירתה הנאשמת שירות צבאי מלא ועד למעצרה עבדה כמלצרית. כיום לומדת הנאשמת באוניברסיטה לתואר ראשון במדעי החיים, ועובדת בחברת ניקיון כאחראית על צוות שבו 12-20 עובדים. הנאשמת מקיימת קשר עם גבר מבוגר ממנה, נשוי ואב לילדים, ושואבת מהקשר תמיכה כלכלית ורגשית.

3. שירות המבחן מצא כי לנאשמת בעיה של צריכת אלכוהול לרעה, ולמעשה לא תמך בשחרורה ממעצר. לאחר שחרורה השתלבה הנאשמת בטיפול גמילה מאלכוהול ביחידה העירונית להתמכרויות ומאז היא מתמדה בטיפול ונקייה מאלכוהול.

4. במקביל להתמדה בטיפול בבעיית האלכוהול, ניצלה הנאשמת כהלכה הזדמנויות נוספות שהוצעו לה בתחום הייעוץ התעסוקתי, החלה בלימודיה לתואר ראשון ואף לעבוד בעבודה קבועה שיש עמה אחריות וסיפוק.

5. מצבה הנפשי של הנאשמת מעורר דאגה. הנאשמת אובחנה כסובלת מחרדה ודכאון והיא נטולת תרופות מתאימות. בעקבות אירוע טראומטי-רפואי בעת האחרונה, חלה החמרה במצבה הנפשי אולם הנאשמת התמידה במסלולי הטיפול, ההימנעות מאלכוהול, הלימודים והתעסוקה.

6. אם בתחילה האשימה הנאשמת את המתלוננת כגורם לאירוע, הרי מהר מאוד במהלך הטיפול, ועם החשיפה לתצלומים ולהליכים המשפטיים, הפנימה את אחריותה למעשה וחשה תחושות של בושה וחרטה.

7. השירות התרשם בתחילה שמדובר באישה חלשה, המתפקדת בקושי, אינה מסתגלת למסגרות ומתקשה בייצוב חייה. הדרך שעברה הנאשמת בשנה האחרונה אינה תומכת בהתרשמות זו, ונראה שלנאשמת כוחות שאפשרו לה להעלות את חייה על מסלול שונה ופורה.

8. השירות מצא כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוא נמוך, והמליץ על נקיטת אפיק שיקומי של מבחן, של"צ ופיצוי. את המלצתו ביסס השירות על השינוי המשמעותי שערכה הנאשמת בתפיסותיה ובחייה ועל יכולתה להימנע מצריכת אלכוהול.

9. לנתונים אלו יש להוסיף את אלה:

א. הנאשמת נטולת עבר פלילי, ואף אין לחובתה תיקים פתוחים;

ב. הנאשמת הודתה ונטלה אחריות על המעשה באופן כן ואמיתי;

ג. מאסר ראשון עלול לפגוע קשות בנאשמת, הן על-דרך קטיעת תהליך שיקומי שהיא עוברת והן מפאת העובדה שאין לה למעשה קשרי משפחה בארץ;

ד. נסיבות חייה הקשות, ובמיוחד היעדרה של תמיכה משפחתית מגיל צעיר, עניין

שלדעת שירות המבחן הוביל לחוסר יציבות וגבולות בחייה ומכאן - להתנהגויות הרסניות כשתייה מופרזת של אלכוהול;

ה. הנאשמת כבר טעמה את טעמה המר של משמורת, למשך למעלה מחודש מעצר;

10. כללם של הנתונים שהובאו לעיל נושא עמו משקל רב. למעשה, מדובר במקרה חריג של הצלחה שיקומית ושינוי החיים מקצה אל קצה - מאלכוהוליסטית אובדת-דרך אל אשת לימודים ועבודה, שגורלה בידיה ושעתיד מבטיח לפניה.

11. יש אפוא הצדקה מלאה להעדיף במידת-מה את אינטרס השיקום, ולהחריג את עונשה של הנאשמת ממתחם הענישה. אמנם, לא עדי-כדי מניעתו של מאסר, אך בהחלט כדי מניעתה של כליאה-ממש (והשוו לעניין זה דברים שנאמרו אך לאחרונה בע"פ 57386-07-13 **צ'רנובילסקי נ' מ.י.** (2015)).

12. לנוכח מצבה הכלכלי של הנאשמת, אמנע מהטלת קנס. לא כך באשר לפיצוי, שכן לפי ההלכה הפסוקה, מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעתו של פיצוי, כדין פיצוי אזרחי (והשוו ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מ.י.** (2006) וע"פ 2661/12 **פלוני נ' מ.י.** (2012)). מועד תשלומם של הפיצוי יידחה ואילו בקשות לדחייתו הנוספת או לפריסתו לתשלומים יופנו במידת הצורך לטיפול המרכז לגביית קנסות לפי סעיף 5ב. לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר, שירוצו על-דרך עבודות שירות החל מיום 29.4.15 במרכז יום לקשיש ראשל"צ, תוך שאני מזהיר את הנאשמת כי אי-ציות לממונה על עבודות השירות או לממונים במקום העבודה, יוביל להפסקת העבודות ולהמשך ריצוי המאסר מאחורי סורג וברית. עוד מזהרת הנאשמת שהגעה לעבודה תחת השפעת אלכוהול, או צריכת אלכוהול בשעות העבודה, יובילו אף-הן להפסקת העבודות כאמור.

ב. מאסר על-תנאי בן שישה חודשים למשך שנתיים מיום שחרורה, שלא תעבור עבירת אלימות נגד הגוף, למעט איומים;

ג. התחייבות בסך ₪ 2,000 למשך שנתיים מיום שחרורה, שלא תעבור עבירת אלימות נגד הגוף, למעט איומים. לא תיחתם ההתחייבות, תיאסר הנאשמת למשך חודש ימים;

ד. פיצוי למתלוננת גב' ש' ב' (ע"ת 14 בכתב האישום) בסך ₪ 20,000, אשר יופקדו בקופת בית המשפט עד ליום 1.6.15 ויועברו למתלוננת. לא יופקד הפיצוי במועד, יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום המעשה 21.7.13 ועד ליום התשלום המלא בפועל.

ה. פיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים, כאשר הנאשמת מוזהרת כי אי-שיתוף פעולה עם שירות המבחן יוביל להפקעת הצו ולהטלת עונש חלופי נוסף.

הוראות נלוות:

- א. מוצגים, למעט כסף, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ב. עותקי גזר הדין יועברו לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ב' בניסן תשע"ה, 22.3.2015, במעמד הצדדים.